בפסי חצר. וקשה דגבי מבוי נקט לשון לחי וגבי חצר נקט לשון פס בסולה שמעמיד אף על גב דשניהם משהו:

ורב נחמן אמר הלכה כר׳ אליעזר בפסי חצר. והא דלא קאמר הלכה כרבי בפסי חצר דהא סבר כרבי אליעזר כדקאמרינן ומודים חכמים היינו רבי לר׳ אליעזר והוה ניחא טפי דהוא איירי בחצר אלא דניחא ליה למנקט ר׳ אליעזר שנזכר במשנתנו וצריך לומר דרבי ורבנן בחצר מרובעת פליגי דלרבנן סגי להו בפס משהו ולרבי צריך שני פסין של שני משהויין דאי בארכה יתר על רחבה פליגי קשיא דרב נחמן אדרב נחמן דהכא פסיק כרבי ובסוף שמעתא קאמר רב נחמן נקיטינן דחצר שארכה יתר על רחבה ניתרת בלחי משהו אלא ודאי במרובע פליגי וצריך שני פסין של שני משהויין או בפס אחד של ארבעה כדאמר רב נחמן בסוף שמעתא דחצר מרובעת ניתרת בפס ארבעה ודלא כפירוש הקונטרס שפירש בסמוך מרוח אחת כר׳ משתי רוחות משהו לכאן ומשהו לכאן דהוי כרבנן דלרבנן סגי בפס אחד ומשהו כדפירשנו אלא כרבי אתי דהכי הילכתא: **וכי** תימא בדופן שבעה דבארבעה הוי רוב דופן. והשתא אי נקט ארבעה לא הוי משמעות חדוש יותר מברוב דופן ...

נאובלין. מקום: **הכי קאמר אינו צריך** (ג) (**לא לחי ולא**) **קורה כו׳**. והאי ״כלום״ דקאמר אהך תוספת דמוסיפי בית שמאי ורבי אליעזר אדבית הלל קאי: **וכמה**. יהא פחות רוחבו מארבע אמות ויהא צריך תיקון: **עד ארבעה**. טפחים אפילו אינו רחב אלא אמה או חמשה או ארבעה טפחים צריך לחי אבל בפחות מארבעה אינו צריך כלום: **בפסי חצר**. אם נפרצה למקום האסור לה צריכה שיור משני צידיה: **מאן מודים**. דקאמר ר׳ ירמיה, רבי, ומאי ״הלכתא״ דקאמר רב נחמן דמשמע מכלל דפליגי אף בפסי חצר: **מאן פליג עליה רבנן**. בני מחלוקתו של רבי: **וגדולה באחת עשרה**. דליכא אלא שלשה מכאן ושלשה מכאן וקתני גדולה מותרת: **מימי**. עלה מן הים: **רבי היא וסבר לה כר׳ יוסי**. דאמר ״לחי רחב שלשה טפחים בעי, ורבי יוחנן, אליבא דרבנן קאמר דפס דקאמרי רבנן = ארבעה טפחים הוא, ובשתי רוחות סגי בשני משהויין: **לשון ים שנכנס לחצר זה**. ופרצו הדופן במלואו: **ולא אצרכוה אלא פס אחד**. ברחם הכותל ומותר למלאות מן המים לפנים ממקום המחיצה ולא אמרינן קא ממלא מכרמלית לרשות היחיד: **שהקילו חכמים במים**. למלאות מהן ע״י תיקון כל שהוא: **כדבעא מיניה כו׳**. אלמא יש להקל במים [מה] שאין [כן] במקום אחר ...

[redacted]

לאובלין ומצאו שיושב במבוי שאין לו אלא לחי אחד, אמר לו בני עשה לחי אחר, אמר לו וכי לסותמו אני צריך, א״ל יסתם ומה בכך *אמר רשב״ג לא נחלקו ב״ש וב״ה על מבוי שהוא פחות מארבע אמות שאינו צריך כלום על מה נחלקו על רחב מארבע אמות ועד עשר שב״ש אומרים לחי וקורה וב״ה אומרים או לחי או קורה: קתני מיהת וכי לסותמו אני צריך - אי אמרת בשלמא לחיין וקורה משום הכי אמר וכי לסותמו אני צריך אלא אי אמרת לחיין בלא קורה מאי לסותמו, הכי קאמר וכי לסותמו בלחיין אני צריך. אמר מר *אמר רבן שמעון בן גמליאל לא נחלקו ב״ש וב״ה על מבוי שפחות מארבע אמות שאינו צריך כלום והא אנן תנן משום רבי ישמעאל אמר תלמיד אחד לפני ר״ע לא נחלקו ב״ש וב״ה על מבוי שהוא פחות מארבע אמות שהוא ניתר או בלחי או בקורה אמר רב אשי הכי קאמר אינו צריך לחי וקורה כב״ש ולא לחיין כר׳ אליעזר אלא או לחי או קורה כבית הלל וכמה? אמר *רב אחלי ואיתימא רב יחיאל ״עד ארבעה. אמר רב ששת אמר רב ירמיה בר אבא אמר רב מודים חכמים לרבי אליעזר בפסי חצר ורב נחמן אמר הלכה כר׳ אליעזר בפסי חצר *אמר רב נחמן בר יצחק מאן מודים? ר׳, *הלכה מכלל דפליגי [מאן פליג עליה] רבנן דתניא *חצר ניתרת בפס אחד, רבי אומר בשני פסין אמר רבי אסי אמר רבי יוחנן חצר צריכה שני פסין אמר ליה רבי זירא לרבי אסי מי אמר רבי יוחנן הכי והא את הוא דאמרת משמיה דר׳ יוחנן פסי חצר צריכין שיהא בהן ד׳ וכי תימא ארבעה מכאן וארבעה מכאן והתני *רב אדא בר אבימי קמיה דרבי חנינא ואמרי לה קמיה דר׳ חנינא בר פפי קטנה בעשר וגדולה באחת עשרה כי סליק רבי *זירא מימי פרשה: ברוח אחת = בארבעה, משתי רוחות משהו לכאן ומשהו לכאן, והדתני (א) אדא בר אבימי = רבי היא, וסבר לה כרבי יוסי. אמר רב יוסף אמר רב יהודה אמר שמואל חצר ניתרת בפס אחד אמר ליה אביי לרב יוסף מי אמר שמואל הכי והא אמר ליה שמואל לרב חנניה בר שילא: את לא תעביד עובדא אלא או ברוב דופן או בשני פסין, אמר ליה ואנא לא ידענא דעובדא הוה (ג) בדורה דרעותא: לשון ים הנכנס לחצר הוה ואתא לקמיה דרב יהודה ולא אצרכיה אלא פס אחד? אמר ליה לשון ים קאמרת, קל הוא שהקלו חכמים במים *כדבעא מיניה רבי טבלא מרב - מחיצה תלויה מהו שתתיר בחורבה? אמר ליה אין מחיצה תלויה מתרת אלא במים - קל הוא שהקלו חכמים במים. מכל מקום קשיא? אי אמר רב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע מבי רב פירשה: מרוח אחת = בארבעה, משתי רוחות = משהו לכאן ומשהו לכאן, אמר רב פפא אי קשיא לי הא קשיא לי: דאמר ליה שמואל לרב חנניה בר שילא: את לא תעביד עובדא אלא או ברוב דופן או בשני פסין, למה לי רוב דופן, בפס ארבעה סגי, וכי תימא מאי ברוב דופן בדופן שבעה, דבארבעה הוה ליה רוב דופן למה לי ארבעה, בשלשה ומשהו סגי, דהא אמר רב אחלי ואיתימא רב יחיאל עד ארבעה? איבעית אימא כאן בחצר כאן במבוי ואיבעית אימא דרב אחלי גופיה תנאי היא. תנו רבנן *לשון ים הנכנס לחצר אין ממלאין הימנו בשבת אלא אם כן יש לו מחיצה גבוה י׳ טפחים בד״א שפירצתו ביותר מעשר אבל עשר אין צריך כלום ממלא הוא דלא ממלאינן הא טלטולי מטלטלינן, והא נפרצה חצר במלואה למקום האסור לה?

הכא

רבינו חננאל

של מבוי רחבו מארבעה טפחים ולמטה אין צריך לא לחי ולא קורה אלא מותר בלא כלום. סוגיין דכי היכי דמצריך ר׳ אליעזר במבוי לחיים הכי נמי מצריך לחצר שני פסין ואמר רב נחמן בר יצחק מאן מודים רבי ומאן חולקין עליו רבנן. דתניא חצר ניתרת בפס אחד. רבי אומר בב׳ פסין א״ר אסי א״ר יוחנן חצר צריכה ב׳ פסין ואסיקנא שני פסין בב׳ רוחות משהו לכאן ומשהו לכאן. מצד אחד צריך פס ארבעה. והא דתני אבימי חצר קטנה בעשר גדולה בי״א איקימנא לר׳ דמצריך ב׳ פסין וסבר לה כר׳ יוסי דאמר לחיים שצריך לחי ג׳ טפחים שאמרו רחבן ג׳ טפחים שצריך לחי ג׳ מיכן ולחי ג׳ מיכן הרי אמה שעודפת הגדולה על הקטנה. והא דאמר שמואל חצר מותרת בפס אחד. אוקימנא עובדא הוה בדורא דרעותא בלשון ים שנכנס לחצר ולא אצרכה רב יהודה אלא פס אחד משום קל הוא שהקילו חכמים במים. אמר רב פפא קשיא לי הא דא״ל שמואל לרב חנניה בר שילא את לא תעביד עובדא אלא או ברוב דופן או בב׳ פסין. למה לן רוב דופן פס ארבעה סגיא. וכי תימא הכא בחצר שהיא שבעה עסקינן ועבד ארבעה ושבק תלתא הא עביד ... לא, והאמר אחלי ואי תימא רב אחלי. במבוי אבל בחצר לא: ת״ר לשון ים שנכנס לחצר אין ממלאין הימנה בשבת אא״כ עשו לה מחיצה גבוהה עשרה טפחים. בד״א ביתר מעשר אבל בעשר אין צריך כלום. ומקשינן

*) [ומשהו ושבק פחות ד׳ לא. כ״ה לפי הגהתא בגמ׳ שלפנינו].

רב נסים גאון

והאי דתני אדא בר איבומי רבי היא וסבר לה כר׳ יוסי הוא שאמר ר׳ יוסי במשנה (דף יד) בשביל הלחיים רחבן ג׳ שכבר פירשנוהו: